

Každé jaro z velké dáli
vlaštovky k nám přilétaly,
někdy až dovnitř do stavení.

Pod střechou se uhnízdily
a lidé, kteří uvnitř žili,
rozuměli jejich švitoření

O dalekých krajích, hlubokých mořích, divokých řekách,
o vysokých horách, které je nutné přelétnout,
o nebeských stezkách, zářících hvězdách, o cestách domů,
o korunách stromů, kde je možné odpočinout

Jsme z míst, která jsme zabydlili,
z hnízd, která jsme opustili,
z cest, které končí na břehu
Jsme z lidí i všech bytostí,
jsme z krve, z masa, z kostí,
jsme ze vzpomínek, snů a příběhů

Jsme jako ti ptáci, z papíru draci, létáme v mracích
a pak se vracíme zpátky tam, kde připoutaní jsme
Jsme lidské bytosti z masa a kostí, jsme jenom hosti
na tomhle světě - přicházíme, odcházíme

A chceme mít jisto, že někde místo, že někde je hnízdo,
odkud jsme přišli a kam zas potom půjdeme spát,
že někde je domov, že někde je hnízdo, útulno čisto,
že někde je někdo, kdo čeká na nás, na návrat

Tam v dalekých krajích, v hlubokých mořích, v divokých řekách,
ve vysokých horách, které je nutné přelétnout
Tam v nebeských stezkách, v zářících hvězdách, na cestách domů,
v korunách stromů, kde je možné odpočinout